

ת"פ 23793/02/20 - מדינת ישראל נגד יבגני בביץ

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 23793-02-20 מדינת ישראל נ' בביץ (עצור/אסיר בפיקוח)

בפני כבוד השופטת הבכירה מיכל ברנט
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיב יבגני בביץ (עצור/אסיר בפיקוח)

החלטה

בקשת המבקשת להורות על חילוט רכבו של המשיב, רכב מסוג קיה סורנטו מ.ר. 64-634-85 הרשום במשרד הרישוי על שם המשיב.

ביום 10.2.20 הוגש כנגד המשיב כתב אישום האוחז תשעה אישומים המייחסים לו עבירות שעיקרן שלילת כושר התנגדות לשם ביצוע עבירה בצוותא חדא וגניבה בצוותא חדא. יודגש כי המשיב הורשע בחמישה מתוך תשעת האישומים.

בחלק הכללי של כתב האישום צוין כי בבעלות המשיב הרכב הנ"ל, ברם, באף לא אחד מן האישומים נטען כי המשיב ושותפתו, הגב' ילנה קרוצ'נוק עשו שימוש ברכב זה או בכל רכב אחר.

בסופו של כתב האישום נכתב: "בית המשפט הנכבד מתבקש להורות בזאת, לאחר הרשעת הנאשם, על חילוט רכב מסוג קיה סורנטו מספר ל.ז. 64-634-85, הרשום על שם הנאשם. רכב זה שימש את הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום".

הכרעת הדין ניתנה ביום 12.10.21, טיעונים לעונש נשמעו ביום 17.1.22 וגזר הדין ניתן ביום 24.2.22.

ביום 27.4.22 הגיש המשיב בקשה להורות על השבת 27,000 ₪ שהופקדו לצורך שחרור הרכב שנתפס, הבקשה הועברה לתגובת המבקשת ורק אז התחוויר למבקשת כי שכחה לבקש חילוט הרכב במסגרת הטענות לעונש ומשכך הוגשה בקשה לחילוט הרכב והכספים שהופקדו לצורך שחרורו.

בכותרת בקשת החילוט נתבקש בית המשפט להורות על חילוט "הרכב ששימש את המשיב ואח' לביצוע העבירות..." ובגוף הבקשה נטען על ידי המבקשת כי: "מדובר ברכב שבבעלות המשיב והלה עשה בו שימוש לביצוע עבירות באזורים שונים בארץ המרוחקים זה מזה מאות ק"מ, באופן שחייב אותו לעשות שימוש ברכב שאת חילוטו מבוקש... דברים דומים

עמוד 1

נשמע גם מפי המשיב בעצמו, אשר הודה כי מרבית הציוד נשאר ברכב... אין ולא יכול להיות חולק כי השימוש ברכב לא נעשה רק לשם ההגעה לקורבנות העבירה, באופן המוביל למסקנה כי המדובר ברכב שזיקתו לביצוע העבירות בהן הורשע המשיב מהותי ומשמעותי, אשר לא ניתן היה לבצע את העבירות בלעדיו דבר המטה את הכף לחילוט הרכב כמבוקש".

טיעוני ב"כ המבקשת:

ב"כ המבקשת טענה שמדובר ברכב שנתפס טרם הגשת כתב האישום ובכתב האישום המדינה עתרה לחילוט הרכב. תוך כדי ניהול ההליכים הושגה הסכמה לשחרור הרכב תוך שנכתב מפי ב"כ המשיב שהמבקשת הגישה בקשה לחילוט התפוס.

עתירת המבקשת לחילוט הרכב הייתה ידועה למשיב במועד הגשת כתב האישום, המדינה במסגרת הטיעונים לעונש לא עתרה לחילוט הרכב אך אין לתקן טעות בטעות נוספת. אין המדובר ברכב שהיה אמצעי מסוים לביצוע העבירה אלא מדובר ברכב ששימש את המשיב ואת שותפתו לביצוע העבירה באופן מהותי ובלעדיו לא ניתן היה לבצע את העבירות.

במסגרת הכרעת הדין נקבע שהעבירות בוצעו בעיר ערד, בנתיבות, באריאל, המשמעות מבחינה גאוגרפית היא שלא ניתן היה לבצע את העבירות ללא הרכב.

בנוסף, המשיב עצמו אישר ונקבע כממצא בהכרעת הדין שהרכב שימש כמחסן לאחסון הציוד הרפואי, כך שהמשיב הסתייע ברכב לצורך ביצוע העבירות.

טיעוני ב"כ המשיב:

ב"כ המשיב טען שהמבקשת חטאה פעמיים, הן כשלא ביקשה את חילוט הרכב עד למועד בו התבקשה השבת הפקדון, מועד שהוא לאחר שפסק הדין מבחינת המדינה הפך להיות חלוט, והן משום שהרכב ששימש את המשיב היה רכב ליסינג, רכב שמספרו מסתיים בספרות 401, אשר שימש את המשיב לעבודתו ולאחסון הציוד. רק באישום 3, ב-15.1.20, נעשה שימוש ברכב שביקשו את חילוטו, ובאותו יום השתמש המשיב ברכב המשפחתי מאחר ורכב הליסינג היה במוסך. המבקשת לא טרחה לברר זאת והמשיב לא נשאל על כך בחקירותיו בבית המשפט.

רכבו של המשיב נתפס בנתיבות ביום המעצר 26.1, נערך בו חיפוש ולא נמצא בו דבר.

עוד טען ב"כ המשיב כי יש לאזן בין מכלול רכיבי הענישה. בית המשפט הטיל על המשיב לפצות את נפגעי העבירה בסכומים נכבדים וכן השית קנס, וניתן לומר שאם היה מתבקש החילוט ואם הייתה מתקבלת הבקשה, בית המשפט היה מחויב להתייחס לכך באיזון הכלכלי שהוא עורך בגזר הדין.

הבעלות המהותית ברכב היא גם של אשת המשיב, אשר השתמשה בו לצורך הגעה לעבודה, הסעת הילדים וכו'.

הבקשה הוגשה בשיהוי משמעותי, ושיהוי זה צריך להביא לדחיית הבקשה באשר הסמכות המנהלית צריכה להיות מופעלת בהגיונות, והעובדות שבבסיס הבקשה לא הוכחו.

לבסוף נטען כי דין החילוט הוא כדין עונש ואם בית המשפט יחלט את הרכב, לאחר שהוגש ערעור לבית המשפט העליון על הכרעת הדין וגזר הדין, מדובר בשינוי מהותי של גזר הדין שאין לנאשם זכות ערעור עליו.

דין והכרעה:

בע"פ 1000/15 **אבו אלחווה נ' מדינת ישראל** נדון ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי לחלט רכב לגביו נקבע שהקשר בינו לבין ביצוע העבירה היה הדוק, בקשה שהוגשה לאחר שניתן גזר הדין בו לא נכללו רכיבים כספיים.

בית המשפט העליון פסק כהאי ליסנא:

"אינני סבור כי חילוט המכונית לאחר מתן גזר הדין פגע באיזון שיצר גזר הדין בין רכיבי העונש השונים, וזאת לנוכח דבריו הברורים של בית המשפט המחוזי בהחלטה. כמובא בפסקה 9 לעיל, בנימוקי החלטתו ציין בית המשפט המחוזי כי היות וגזר הדין של המערער אינו כולל רכיבים כספיים, הרי שהגשת בקשת החילוט עובר למתן גזר הדין לא היתה משנה את תוצאותיו. הנה כי כן, השיהוי בהגשת הבקשה לא היה משמעותי; המערער הוא בעליה של המכונית לעניין החילוט; הזיקה בין המכונית לבין מעשה העבירה חזקה; שיקול דעתו של בית המשפט המחוזי במתן גזר הדין נשמר; וזכויותיו של המערער לקבלת עונש הולם ומידתי נשמרו אף הן. משאֵלו הם פני הדברים, אין עילה להתערבותנו בהחלטה זאת.

לצד האמור ראיתי לנכון לשוב ולחדד מושכלות ראשונים: תפיסת חפץ והחזקתו על-ידי המשטרה כרוכים בפגיעה בזכות הקניין של הבעלים (בש"פ 7715/97 ח'ג' נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 14, 17 (1998)). במיוחד אמורים הדברים כאשר עסקינן בחפצים אשר לפי טיבם וטבעם אינם משמשים בדרך כלל לצורך ביצוע עבירות, כבידון דין, או אז האינטרס הקנייני בחפצים אלו מובהק יותר. לא זו אף זו, החזקת החפץ על-ידי המשטרה כרוכה בעלויות

כספיות, והחזקה שלא לצורך הריהי בזבז כספי ציבור לשווא. אכן, הסמכות להמשיך ולהחזיק בחפץ שחילוטו מבוקש קיימת גם לאחר מתן גזר הדין, והיא נגזרת מהוראתו של סעיף 39(ג) לפקודה המאפשר להגיש בקשה לצו חילוט גם לאחר מתן גזר הדין. אף על-פי כן, עקרון יסודי בשיטתנו המשפטית הוא כי הסמכות המנהלית ראוי לה שתהא מופעלת באחריות ובהגיונות (ראו, למשל, בג"ץ 164/97 קונטרם בע"מ נ' משרד האוצר, פ"ד נב(1) 289, 345 (1998)). ככלל, מוטב לו לנושא החילוט להיות נדון בד בבד עם הטיעונים לעונש, כדי לקבל ביטוי הולם ומאוזן בגזר הדין. הגשת בקשה למתן צו חילוט לאחר מתן גזר הדין, צריך שתהיה היוצא מן הכלל".

עולה איפוא כי ניתן להגיש בקשה לחילוט גם לאחר שניתן גזר הדין אם כי מדובר בפרקטיקה לא רצויה שכן כשגזר הדין כולל רכיבים כספיים/כלכליים, יש לאזן בין רכיבי הענישה השונים.

יחד עם זאת, במקרה שלפני, בכוונתי לדחות הבקשה ללא קשר למועד הגשתה.

ב"כ המבקשת הפנתה לסעיפים 56, 70 ו- 110 להכרעת הדין שם נקבע שהרכב שימש כמחסן. אכן, כך הוא הדבר אך לא נקבע באיזה רכב מדובר.

מאידך, ב"כ המשיב הפנה לפסקה 103 להכרעת הדין בה נקבע:

"בהתאם לדו"ח פעולה מיום 26.1.2020 המתייחס לחיפוש בביתו של המשיב, לנאשם ולרעייתו שני רכבי קיה בצבע לבן: **מספר לוחית זיהוי 64-634-85 (הרכב שהוזכר בכתב האישום)** ומספר לוחית זיהוי 133-89-401 (ת/64). הוגש לתיק הסכם חכירה לרכב 133-89-401 בין חברת סיגמא אימפולס לחברת טלקאר מוטורס בע"מ (ת/65). מעדותו של רס"מ יעיש הוזכר כי רכב מס' 64-634-85 הוא רכבו הפרטי של המשיב (ע' 47). לפי מזכרו של רס"מ יעיש מיום 24.12.2019, צפייה בצילומי מצלמות בלוד מיום 16.12.2019 העלתה רכב קיה מס' 133-89-401 נכנס ללוד בשעה 12:56 ויוצא בשעה 19:16 (ת/70). בהתאם למזכרו של רס"מ יעיש מיום 6.2.2020 בנוגע לבדיקת מצלמות ביחס לרכבי החשוד, ותעודות עובד ציבור שצורפו למזכר, **רכב מס' 64-634-85 צולם בכניסה לנתיבות/שער הנגב ביום 15.1.2020 (אישום 3)**, ורכב מס' 133-89-401 צולם במעבר חוצה שומרון (אריאל) ביום 9.9.2019 (אישום 6), בלוד ביום 16.12.2019 (אישום 2) ובערד ביום 24.12.2019 (אישומים 1 ו-4)".

עולה מן האמור כי המשיב השתמש ברכב הליסינג שנשכר על ידי החברה לביצוע העבירות למעט במקרה אחד המתואר באישום 3 לגביו טען כי רכב הליסינג היה במוסך והוא נאלץ להשתמש ברכב המשפחתי שחילוטו מבוקש. עוד יש להדגיש כי המשיב לא נחקר במהלך שמיעת ההוכחות בנושא זה, כלומר, לא נשאל באיזה רכב השתמש לצורך ביצוע העבירות, והממצא שנקבע בהכרעת הדין נקבע על סמך ראיות שהוצגו על ידי ב"כ המבקשת שמקורן במצלמות אבטחה.

המסקנה המתבקשת היא כי לא הוכח שקיימת זיקה ישירה בין השימוש ברכב לגביו מתבקש החילוט לבין ביצוע העבירות.

זאת ועוד. על המשיב הושתו 4 שנות מאסר, קנס ופיצוי לכל אחד מנפגעי העבירה, קרי: גזר הדין כלל רכיבים כספיים. במצב דברים זה, ומשפסק הדין הפך חלוט, אין ביכולתו של בית המשפט לערוך האיזון הראוי בין רכיבי הענישה השונים.

לאור האמור, הבקשה לחילוט הרכב נדחת. הרכב יושב לנאשם וכך גם יושב לו סכום ההפקדה (27,000 ₪).

ניתנה היום, י"ח תמוז תשפ"ב, 17 יולי 2022, בהעדר הצדדים.